

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Ephraim Kishon
My Family Right or Wrong

Copyright © The Hanoch Levin Institute of Israeli Drama
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KOD KUĆE JE NAJGORE

EFRAIM KIŠON

Preveo sa engleskog
Srđan Ladičorbić

Stela

SADRŽAJ

| | |
|---|-----|
| MALA, ALI KORISNA PRELJUBA | 7 |
| POSLEDNJE PRIPREME PRED DOČEK NOVE GODINE | 12 |
| OTAC JE ROĐEN | 19 |
| SLIKA I PRILIKA | 26 |
| JESTE SLIKA, ALI NIJE UMETNOST | 30 |
| NIKAD PETKOM | 37 |
| PORUKE KROZ ZID | 41 |
| REDŽINA | 46 |
| KONTAKT SA SOČIVIMA | 53 |
| SREBROMANIJA | 59 |
| I MACI TREBA FLAŠICA | 63 |
| VAŽNO JE USTATI | 68 |
| ŠTA KUPITI VASPITAČICI ZA OPROŠTAJNI POKLON? | 72 |
| GODIŠNJICA MATURE | 76 |
| KAKO JE PORAŽEN NAPOLEON | 79 |
| TELEFOKINEZA | 84 |
| SAGA O FORSAJTIMA | 88 |
| DUDA ZVANA PETSİ | 93 |
| USPONI I PADOVI | 98 |
| NIŠTA NIJE SIGURNO OSIM POREZA (I KOMPJUTERA) | 103 |
| PREDZNAK SUDNJEG DANA | 108 |
| ROĐEN SLOBODAN | 118 |

| | |
|---|-----|
| NAJDUŽA NOĆ | 123 |
| JA TEBI, TI MENI | 128 |
| TELEKOMPLIKACIJE | 130 |
| PROHUJALO KROZ PROZOR | 134 |
| ĆUTI I PLIVAJ | 138 |
| MAKSIMALIZAM | 143 |
| MAKSINI ŠKOLSKI DANI | 150 |
| PASJI DANI | 157 |
| KADA NEMA NIČEG DRUGOG, DOBAR JE I KIKIRIKI | 162 |
| POKLONJENOM KONJU SE NE GLEDA U ZUBE | 167 |
| FRENKI. | 172 |
| LUIDI, VRATI SE, SVETI JE OPROŠTENO | 177 |
| ZNANJE IMA GRANICE, DOK IH NEZNANJE NEMA. | 182 |
| RADOSTI PORODIČNE VOŽNJE. | 187 |
| NIŠTA PORNO NIJE SPORNO. | 191 |

MALA, ALI KORISNA PRELJUBA

Ove godine odlučili smo da provedemo odmor u nekom lepom porodičnom hotelu. Odabrali smo jedan pristojan mali hotel u unutrašnjosti, daleko od gradske vreve, gomile znatiželjnika i ogovaranja. Pozvao sam telefonom i znatno unapred rezervisao dvokrevetnu sobu.

„U redu, gospodine”, rekao je recepcioner. „Dupli smeštaj. Hoćete li doći zajedno, moliću lepo?”

„Naravno”, odgovorio sam, misleći ‘kako drugačije’.

Dakle, stigli smo u taj hotelčić, prijavili smo se na recepciji i upisali u knjigu gostiju, a recepcioner nam je dao dva ključa i rekao:

„Gospodine, dao sam vam sobu 628, a gospođa je u sobi 203.”

„Šta kog đavola?”, rekao sam. „Rezervisao sam dvokrevetnu sobu, a ne dve jednokrevetne!”

„Hoćete da kažete da želite da budete zajedno u jednoj sobi?”

„Naravno da želimo. Mi smo venčani. Ovo je moja supruga.”

Recepcioner se provukao iza recepcionog pulta kako bi pogledao nalepnice sa imenima na našem prtljagu. Dragi bože! Iznenada sam se setio da je najbolja supruga na svetu pozajmila kofer od svoje majke i da na njemu stoji nalepnica sa imenom „Erna Spic”. Recepcioner se uspravio i prekorno nas pogledao.

„U redu”, rekao je. „Dvokrevetna soba. Izvolite vaš ključ, *gospođo* Kišon!”

„Slušajte”, rekao sam s nelagodom, „da li biste želeli da vidite naše lične karte?”

„Ne”, odgovorio je recepcioner i teško uzdahnuo. „Samo napred. Nisam od onih koji preterano morališu..”

A kako se ispostavilo, ni gosti u predvorju nisu bili takvi. Dok smo prolazili predvorjem, pomno su nas pratili pogledima, a usne su im bile izvijene u znalački, ali ipak odobravajući smešak. Tek tada sam primetio da najbolja supruga na svestu nosi onu svoju napadnu, plamenocrvenu haljinu i cipele s previsokom štiklom. Prokletstvo! Jedan krupni ćelavac – neki prebogati uvoznik, rekao bih – podigao je obrvu gledajući nas i došapnuo nešto bajnoj plavuši pored sebe. Da ti se zgadi život! Takvo slatko devojče se spandalo sa odvratnim starim razvratnikom poput njega, dok je zemlja puna finih mladih muškaraca poput mene. Da ne poveruješ!

„Efraime!”

Okrenuo sam se. Bio je to Gospodin Zuba Mladi. Sedeo je tamo namigujući mi i pokazujući rukom u smislu: „Svaka čast! Kakva riba!” Kakav idiot. Hoću da kažem, moja žena dobro izgleda i sve to, ali smatrati je „ribom”? Ma, idiot. Šta nije u redu sa ovim ljudima?

Stvari su postale još gore za vreme večere. Dok smo, držeći se rezervisano, koračali ka svom stolu, načuli smo deliće razgovora od kojih su nam zabrile uši: „Ostavio je kod kuće ženu sa bebom i otperjao sa...” „Malo je punačka, zar ne, ali čuo sam da on voli takve...” „Uzeo je dvokrevetnu sobu, hrabro, nema šta...” „Kakva drskost...” „Poznajem njegovu suprugu. Izvanredna žena – a on dolazi ovamo sa ovom šmizlom. Ah, muškarci, muškarci...”

Kako se ispostavilo, ni Gospodin Zuba nije bio sam u hotelu. Vukao je sa sobom neku napirlitanu lutku koja je nosila

prilično upadljivu burmu na domalom prstu. Predstavio nam ju je kao svoju sestru. Sestra, malo sutra! Predstavio sam im svoju ženu. Gospodin Zuba se galantno nagnuo nad njenom rukom i uputio joj zavodnički osmeh. Nakon večere odveo me je u stranu. „Je l' sve u redu kod kuće?“, upitao me je poverljivim šapatom. „Kako ti je supruga?“

„Pa vidiš i sam. Upravo si joj poljubio ruku, za ime boga!“

„Ha, ha“, nasmejao se Zuba i častio me čašom votke za barom. Rekao mi je da ne moram da se pretvaram pred njim i da on nije od juče, dodajući uz smeh kako smatra da zapravo nisam neveran svojoj ženi; kako je uveren da je ovo samo mali iskorak u stranu, nešto što je veoma zdravo za dobar stari brak i što, zapravo, svi rade. „Ma nije to ništa. Ha, ha“, rekao je Zuba i dodao da je spreman da se kladi da bi mi žena, ako bi ikada saznala, oprostila preljubu.

„Ali ona *jeste* moja žena, tikvane!“

„Prestani da se foliraš!“

Zgađen mojom istrajnošću, Zuba je naposletku odustao. Vratio sam se svojoj ženi, a on svojoj „sestri“. Gomila muškarača koja se u međuvremenu udvarala najboljoj supruzi na svestu nevoljno se raspršila, ostavljajući je da sija od zadovoljstva. Rekla mi je da ju je jedan od njih – „Znaš, prilično zgodan tip, koji donekle podseća na Roberta Redforda“ – nagovarao da ostavi „onog smešnog lika s kojim je došla“ i ode s njim.

„Naravno, odbila sam“, rekla je kikoćući se. „Mislim, nije za bacanje, ali ima prevelike uši.“

„I to je jedini razlog što si ga odbila? A to što sam ti muž se ne računa?“

„Oh, da“, prisetila se. „Ti jesi moj muž. Sve to je tako zbujujuće...“

Krupni ćelavac nam je oprezno prišao i predstavio svoju plavokosu seks-bombu.

„Dozvolite mi”, rekao je. „Ovo je moja ćerka.”

Matori folirant; kaže – ćerka! Plavuša čak i ne liči na njega; pre svega, ima kosu.

„Moja prijateljica”, predstavio sam im najbolju suprugu na svetu. „Gospođica Erna Spic.”

Mojoj ženi nije dugo trebalo da se prilagodi svojoj novoj ulozi ljubavnice. Kad god bih pokušao da je zagrlim pred drugima, ona bi se izmakla govoreći mi da vodim računa o njenom ugledu. Jednom prilikom, posle večere, obgrlio sam je oko ramena, a ona me je pljesnula po ruci ljuteći se.

„Ne radi to!”, prosiktala je. „Ionako nas već dovoljno ogo-varaju!”

Što se toga tiče, bila je u pravu. Na primer, pronela se glasi-na da smo se jedne noći kupali u moru potpuno goli. Čuo sam i glasinu da pokušavam da je navedem na pušenje marihuane. Zubina „sestra” me je pitala da li je istina da je muž nanjušio prevaru i gonio nas čak do Njujorka, pre nego što smo mu je-dva umakli i došli ovamo.

„Pa nije bilo baš tako”, odgovorio sam. „Istina je da je njen muž otišao u Njujork, ali sa svojom ljubavnicom, njihovom kućnom pomoćnicom; a onda je momak kućne pomoćnice krenuo za njima i vratio svoju devojkicu, pa je mužić odlučio da se osveti *nama*. I od tada nas stalno progoni...”

„Sestra” se zaklela da nas neće odati i otišla zadovoljna, ču-vajući te vesti za sebe. Petnaest minuta kasnije recepcioner nas je pozvao i uznemireno pitao da li bi sada bila dobra ideja da se najzad preselimo u zasebne sobe, „samo radi privida”.

„Ne”, odgovorio sam. „Zajedno ćemo se suočiti s tim!”

U međuvremenu, najbolja supruga na svetu se potpuno opustila, ne hajući za troškove. Naručivala je najskuplja jela i nije htela da pije ništa osim šampanjca, odnosno „penušavog”

– kako ga je nazivala. Zatim je poželela neke „drangulije” i samo „majušno krznašče”.

„Samo pogledaj”, rekla je nadureno. „Vidi šta Čelavac poklanja svojoj ‘sestri!’”

A onda se prekonoc sve preokrenulo u našem malom ljubavnom gnezdu.

Jednog dana, novinar jednog tabloida koji zna svakoga, ali baš svakoga u ovoj zemlji, pridružio se našem društvu.

„Kakva rupa”, požalio se pošto je na brzinu osmotrio mesto. „Previše je dosadno da bih trošio reči na nju. Zuba je ovde sa svojom sestrom, ti sa svojom ženom, a onaj ćelavi sudija vuče sa sobom svoju ćerku. Prava ste pravcata gomila svetaca. Iznenaden sam što si tako dugo izdržao ovde, stari družo.”

„Ha, ha”, rekli smo. „He, he.”

Nedugo zatim, svi su se sneveselili. Žene su se pretvorile u obične domaćice, a muškarci u njihove muževe. Ubrzo potom, krenuli smo kući. A sada, kao šlag na tortu, moja žena često napominje kako sam joj bio neveran, varajući je s njom samom!

POSLEDNJE PRIPREME PRED DOČEK NOVE GODINE

„Efraime, još malo, pa sam spremna”, doviknula mi je najbolja supruga na svetu iz spavaće sobe.

To se desilo u sredu, 31. decembra, u pola deset uveče. Moja žena je stajala ispred ormara još od sumraka, spremajući se za novogodišnju žurku kod Tibija. Podsetio sam je da smo obećali Tibiju da ćemo tamo biti u deset, ali najbolja supruga na svetu mi je rekla da je u redu zakasniti petnaest minuta, da svi to rade, da su žurke uvek dosadne u početku i da im treba vremena da se zahuktaju.

„Imam samo stare rite”, tužno je zaključila najbolja supruga na svetu. „Nemam šta da obučem.”

Najbolja supruga na svetu to govori svaki put kad idemo u provod iako joj je ormar prepun odeće. Ideja u pozadini te opaske jeste da unese sumnju u moju sposobnost kao izdržavaoca porodice i da podrije moje samopouzdanje. Lično ne razlikujem jednu haljinu od druge i mislim da su sve odreda grozne, pa ipak me najbolja supruga na svetu uvek pozove da joj pomognem da izabere onu koju će obući.

„Ne mogu da se odlučim između jednostavne crne i plave sa šlicom”, naglas je razmišljala najbolja supruga na svetu.

„Ta sa šlicom je dobar izbor”, rekao sam.

„Ipak, previše je svečana. A šta kažeš na to da obučem šemiz?”¹

¹ Košulja-haljina. (Prim. prev.)

„Da, to zvuči dobro”, složio sam se.

„Nije previše otmeno?”

„Otmeno? Ma kakvi!”, odlučno sam rekao.

Šta je, kog đavola, šemiz? Zakopčao sam joj rajsferšlus na haljini i otišao u kupatilo da se obrijem, a najbolja supruga na svetu se bacila u potragu za još jednim hulahopkama koje bi se slagale sa šemizom, šta god to bilo. Naposletku je pronašla jedne odgovarajuće boje, ali joj nije odgovarala veličina. Neminovni zaključak bio je da su najbolje hulahopke uvek prekratke. Iz toga je proisteklo da ne može da nosi šemiz i da mora da potraži drugu krpnu koja se slaže sa bisernom ogrlicom koju je dobila od mene za rođendan.

„Deset je sati”, upozorio sam je. „Zakasnićemo!”

„Prestani da gundáš. Propustićeš dva-tri masna vica, pa šta?”, zajedljivo je primetila.

Dok sam ja već navukao svoje svečane pantalone, najbolja supruga na svetu je i dalje vagala između biserne ogrlice i srebrnog broša; ogrlica je lepša, ali je broš zanimljiviji. Biće čudo ako stignemo do jedanaest, pomislio sam. Uzeo sam da čitam dnevne novine. Moja žena je krenula u potragu za kaišem koji bi pristajao uz broš, ali je ubrzo odustala, očajavajući što nema cipele koje bi se slagale s njenom novom torbom. Prešao sam na pisanje pisama, kratke priče, skeča...

„Biću gotova za sekund”, doviknula mi je najbolja supruga na svetu iz spavaće sobe. „Dođi da mi zakopčaš rajsferšlus.”

Šta u takvim situacijama rade sve te silne raspuštenice čiji su muževi pobjegli na vreme? Ko njima zakopčava rajsferšlus? One verovatno ne idu na novogodišnje žurke. A kako izgleda, nećemo ni mi. Moja žena je zavezala mali najlonski ogrtač oko vrata i počela da se šminka. Tačnije rečeno – i dalje nije nanašila samu šminku nego podlogu za šminku. U međuvremenu,

očima je tražila cipele koje bi pristajale uz torbu. Njene bež cipele bile su kod obučara, crne s visokim potpeticama su božanstvene, ali u njima ne možeš da napraviš ni korak, dok u onim s niskim potpeticama *možeš* da se krećeš, ali su ipak niske...

„Jedanaest je sati!”, objavio sam. „Dajem ti pet minuta. Ako dotad ne budeš spremna, otići ću sâm!”

„Biću spremna”, doviknula je najbolja supruga na svetu iz spavaće sobe. „Ti ionako ne umeš da plešeš.”

Skinula je mali najlonski ogrtač. Naposletku se ipak odlučila za jednostavnu crnu haljinu. Međutim, sada nije mogla da nađe svoje tamne hulahopke koje idu uz tu haljinu. Već je bilo pola dvanaest. Odlučio sam da se poslužim trikom: ustao sam, teškim korakom prišao vratima, besnim glasom doviknuo: „Dovidenja!”, i zalupio vrata sa unutrašnje strane. Nepomično sam stajao u predsoblju zadržavajući dah... Pretpostavio sam da je najbolju suprugu na svetu obuzeo nemir, što je dobro. Moj savet je: sa ženama treba grubo postupati; poput Ničea s njegovim bičem.

Pet minuta je prošlo u potpunoj tišini. Zaključio sam da ne bi bilo ni najmanje prijatno provesti ostatak života u mračnom predsoblju. Možda joj se nešto dogodilo, pomislio sam.

„Efraime, dođi da mi zakopčaš rajskeršlus!”, doviknula je najbolja supruga na svetu. Ponovo je obukla šemiz. (Na crnoj haljini je pukao šav.) Promenila je i hulahopke, a lomila se u pogledu nošenja biserne ogrlice.

„Budi koristan i pomози mi”, rekla je. „Šta predlažeš?”

Predložio sam joj da odemo u krevet i dobro se naspavamo, napominjući da ću se presvući u pidžamu.

„Ne budali”, ljutito je odbrusila najbolja supruga na svetu. „Biću gotova za deset minuta.”

Došla je ponoć. Crkvena zvona su zazvonila označavajući početak nove godine. Laku noć. Okrenuo sam se i pošao na

spavanje. Poslednje što sam video je kako moja žena u najlonskom ogrtaču sređuje obrve. Prezirao sam taj najlonski ogrtač onako kako nisam prezirao nijedan najlonski ogrtač pre toga. Zaspao sam i usnio da sam Čarls Loton² i da odrubljujem glave svojih šest žena; hoću da kažem, žena Henrija VIII. Svih šest žena je neprestano menjalo hulahopke na putu do gubilišta. Jedna od njih je sređivala nokte...

Čvrsto sam spavao malo više od sata i probudio se u novoj godini. Moja žena je stajala ispred ogledala u plavoj haljini sa šlicom i šminkala obrve izgorelom šibicom. Zaključio sam da je luda. Oženio sam ludaču!

Pogledao sam na svoj sat: jedan i petnaest. Užasna misao mi je proletela kroz glavu: u paklu sam! Nalazim se u paklu poput onog u Sartrovom delu *Bez izlaza*, u kojem je grešnikova najgora kazna da bude zatvoren u sobi sa ženom koja se neprestano presvlači – i to doveka!

Počeo sam pomalo da je se plašim jer je sada prebacivala celokupan sadržaj svoje velike crne torbe u malu crnu ručnu torbu. Delovalo je da je pri kraju sa odevanjem – ali čekaj! – i dalje nije namestila frizuru. Bila je u velikoj dilemi: da li da pusti šiške preko čela ili da začeslja kosu unazad? Puštene šiške ili kosa začesljana unazad? Takva odluka zahteva dugo razmišljanje.

„Biću gotova za sekund”, rekla mi je. „Diži se!”

„Ima li i dalje svrhe da idemo na doček?”

„Kako to misliš, ima li svrhe? Zbog čega onda žurim? Ne brini, ostavili su ti malo onih koktel-kobasica od kojih me spopada muka!”

Znao sam da joj malo idem na živce jer nisam pokazao dovoljno strpljenja. Mali najlonski ogrtač se nalazio na podu

² Čuveni engleski glumac, koji je, između ostalih uloga, glumio i Henrija VIII. (Prim. prev.)

pored kreveta. Bešumno sam ispružio nogu, podigao ga nožnim prstima i krišom odneo u kuhinju, nameravajući da taj užas spalim sopstvenim rukama. Stavio sam najlonski ogrtač u sudoperu, potpalio ga šibicom i posmatrao kako gori kao što je Neron gledao Rim u plamenu. Zapaljeni ogrtač je ostavljao gadan miris u kuhinji, ali nisam mario; bilo je to nešto što sam oduvek želeo da uradim. Vratio sam se u spavaću sobu i zatekao najbolju suprugu na svetu ispred ogledala gotovo spremnu za polazak. Zakopčao sam joj rajsferšlus na jednostavnoj crnoj haljini i počeo ponovo da se oblačim, jedva držeći oči otvorene. A onda se pojavio novi problem.

Šav na hulahopki je počeo da se para!

Bilo je primetno kad se gleda otpozadi. Oh, moj bože! Sav sam pretrnuo jer, kako izreka kaže: ako bude presvlačila hulahopke, presvući će i ostatak proklete odeće. Molim te, bože, ne dozvoli joj da sada otkrije rasparani šav. Dozvoli joj da to otkrije tek na žurci. Bože, šav je tek počeo da se para, i to sa zadnje strane. Učini čudo, bože...

Tiho sam otišao u svoju radnu sobu i seo za radni sto.

„Nemoj sada traćiti vreme”, doviknula je najbolja supruga na svetu iz spavaće sobe. „Šta radiš tamo?”

„Pišem filmski scenario.”

„Ali još malo, pa sam gotova!”

„Da...”

Pisanje mi je dobro išlo. Bila je to priča o jednom velikom umetniku – slikaru, muzičaru, humoristi ili bilo kom drugom – čoveku ogromnog potencijala koji je nekako posustao i nikad ga nije ostvario. A zbog čega? Zbog žene, dame i gospodo, zbog žene. Bila mu je teret, preteško breme. Pisao sam s lakoćom, ideje su prosto same tekle iz penkala. Taj umetnik je shvatio šta ga sputava i čvrsto odlučio da se oslobodi te žene,

tog svog teškog bremena. Jedne besane noći rekao je sebi: „Čoveče, sad ili nikad. Zgrabi pantalone i beži odavde!” Kako uzbudljivo!

Ponoć je prošla pre dva sata. Moja žena je otišla u kupatilo da se *umije*. Smatrala je da je boja njenih trepavica malo napadnija nego što treba, pa je odlučila da se ponovo našminka. A da bi to uradila, osoba mora da se umije i počne sve iz početka – od nanošenja podloge za šminku preko pudera do svega ostalog. Obuzeo me je očaj. Otišao sam do ormara, izabrao čvrstu kravatu i privezao je za držač za zavesu. Trebalo bi da je dovoljno čvrsta da izdrži moju težinu...

Najbolja supruga na svetu je čula kako se penjem na stolicu. „Prestani s tim i dođi da mi zakopčaš rajsferslus”, rekla je. „Zbog čega se sada žališ?”

Zbog čega se žalim? Dodavola, znam li zbog čega se žalim u pola tri ujutru? Obukao sam čistu belu košulju i tamni sako, dok sam dole i dalje bio u donjem delu prugaste pidžame. Moja žena je jednom rukom lakirala kosu, a drugom preturala po fioci tražeći rukavice. Jesam li rekao rukavice? Iako je u to teško poverovati, delovalo je da smo zaista došli do kraja puta. Tračak nade je osvetlio moju tminu. Dakle, moje mučenje ipak nije bilo uzaludno. *Najbolja supruga na svetu je zaista bila spremna*. Puna energije i poleta, prebacila je sadržaj svoje male crne ručne torbe u veliku crnu torbu i skinula bisernu ogrlicu. Sve je postajalo pomalo maglovito. Rudela je zora. Crkvena zvona su tripot zazvonila. Srećna Nova godina.

„Razvedri se”, rekla je najbolja supruga na svetu. „A zašto se nisi obrijao?”

„Obrijao sam se”, prošaputao sam. „Nekada davno, kad si počela da se oblačiš.” Otišao sam u kupatilo i ponovo se obrijao. Ostario sam te noći. Ispijeno lice ostarelog čoveka

uzvrćalo mi je pogled iz ogledala – lice čoveka koji je spoznao mučenje, lice muža.

„Zašto uvek moram da te čekam?“, odlučno je upitala moja žena iz spavaće sobe. Dok je čekala, tražila je šešir jer nije bila zadovoljna svojom frizurom. Bacila je poslednji pogled u ogledalo i još malo napuderisala obraze. I to je bilo to.

Ko zna, možda je kod Tibija ostalo još malo konjaka, pomislio sam. Idemo li? Da, idemo...

Otvorili smo vrata. Desilo se nemoguće! Krenuli smo na novogodišnju žurku!

„Čekaj!“, viknula je najbolja supruga na svetu i zastala kao gromom pogođena. „Rasparao mi se šav na hulahopki!”

Na tom mestu i u tom trenutku, na samom kućnom pragu, najzad sam ostao bez reči. Ostalo je tišina.